

Berntsen: Jeg anbefaler at stemme for det Forslag, som nu er fremsat af det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds (Anders Nielsen) angaaende Paa-stand paa Overgang til Dagsordenen. Jeg har den Opfattelse, at det hverken vil være praktisk eller ønskeligt nu at forøge Folketingskredsens Antal med ca. 40; ikke fordi jeg tvivler om, at man ikke skal faa Valgkandidater, den sidste ærede Taler var jo i saa Henseende ret beroligende, idet han jo antydede de københavnske Doktorer. I saa Henseende er der maaske ikke noget i Vejen, og der er vel ogsaa andre end dem, der have Lyst til at stille sig. Men det parlamentariske Apparat er i det hele taget noget tungt at arbejde med. Vi kunne se, hvor svært vi have ved at komme igennem Sagerne med det Antal, vi have nu, og jeg har ikke den Opfattelse, at det er nødvendigt, for at dette Ting kan hævde sin Indflydelse og sin Anseelse, at vi ere et langt større Tal, end vi nu ere. Det kommer langt mere an paa, at de Rigsdagsmænd, der ere til enhver Tid, kunne fylde deres Plads og med Dygtighed og Energi arbejde for at fremme Landets Udvikling saavel i aandelig som i materiel Henseende.

Jeg mener derfor, at hellere end at gaa til at opfylde Grundlovens Bestemmelser om Forholdet: 1 Rigsdagsmand til ca. hver 16,000 Indbyggere, maa man foretrække at gaa til en Grundlovsændring, hvorved man fastslaar et bestemt Tal af Folketingsmedlemmer. Naar mine Meningsfæller ikke gik den Vej i 1894—95 — der er jo saa smaat ymtet om det, der skete den Gang, fra forskellte Sider, den sidste ærede Taler var inde paa det samme Spørgsmaal, ligesom Ordføreren ogsaa berørte den midlertidige Ordning, som vi tilvejebragte for ca. en halv-Snes Aar siden — jeg siger, naar vi ikke gik den Vej at tilraade en Grundlovsændring, var det, fordi vi den Gang ikke udgjorde absolut Flertal her i dette Ting og ikke vare absolut Herre over Tingets Beslutninger, men det var ogsaa — ja hovedsagelig — fordi vi den Gang ikke havde en Regering, som vi med Tillid og Tryghed kunde lægge den Sag i Haanden at udføre en Grundlovsændring. Det vilde jo ogsaa den Gang have været absolut umuligt at indskrænke en Grundlovsforandring alene til det ene Spørgsmaal om en Forandring af Grundlovens § 32.

Det ærede Medlem, der nu sidst talte, sagde jo, at den Gang, vi forhandlede den nuværende Lov om Folketingsvalgkredsene,

havde man et Enten—Eller, *enten* en Grundlovsforandring *eller* en fuldstændig Opfyldelse af Grundlovens Bestemmelse. Men det ærede Medlem og hans Venner valgte ikke „enten“, de valgte „eller“, de foreslog ikke en Grundlovsændring, og jeg antager, at det var af samme Grund som vi: fordi de heller ikke havde Tillid til den den daværende Regering og ikke med Tryghed vilde lægge et saadant Spørgsmaal i Regeringens Haand. Nu har det ærede Medlem været i et Flertal en halv Snes Aar, men han har heller ikke selv ansporet til en Forandring af den bestaaende Valgkredsordning, og det turde være et Vidnesbyrd om, at Misfornøjelsen har ikke været saa forfærdelig stor hos det ærede Medlem. Det vilde maaske ogsaa interesseret det ærede Medlem at have lagt Mærke til, at den forrige Konseilspræsident, det nuværende ærede Medlem for Højrup (Deuntzer), angaaende denne Sag i Fjor — det er ikke længer siden end i Fjor, at den daværende Konseilspræsident, den første Venstrekonseilspræsident, udtalte sig om dette Forhold — udtalte, at naar man gik til en Forandring, en Omordning af Valgkredsene, vil det sikkert vise sig, at den nuværende Ordning, naar man bortser fra de enkelte Abnormiteter, som altid ville finde Sted, hvorledes man saa indretter Valgkredsordningen, i det hele taget vil være tilfredsstillende“. Det burde det ærede Medlem have protesteret imod den Gang. Saa vidt jeg ved, er den tidligere Konseilspræsident en nær Ven, en politisk Meningsfælle af det ærede Medlem. (*Fogtmann*: Temmelig nær!). Ja, jeg ved ikke, om det ærede Medlem for Højrup (Deuntzer) er absolut i Parti med, men han er, saa vidt jeg ved, i Valgkartel med det ærede Medlem, altsaa, politisk talt, i Familie med det ærede Medlem. Det interesseer mig da, at der indenfor Familiens egen Kreds, efter at det ærede Medlem saa stærkt har raillet over det, der skete i 1894—95, er saa divergerende Meninger. Var det nu ikke bedre, at det ærede Medlem i Stedet for at rippe op i gamle Stridigheder, og hvad der skete for en halv Snes Aar siden, sørgede for at klare Ærterne indenfor sin egen lille Gruppe? Den er jo ikke saa stor endnu, at de jo nok maa kunne se at trække sig til Rette indbyrdes (Afbrydelse). Ja, ja, men jeg er saa vant til nu at være mellem de smaa, at jeg finder mig ret godt til rette i saa Henseende. Der er jo Chancer for, at vi alle sammen kunne vokse, det tror jo det ærede Medlem stærkt